

* * *

Кличе в ніжність трава,
І вінцями згаса позолота,
Де вівчарик кував
Дзвінко пісню, щоб зло побороти,
У руках шкіру мене
По століттях старий кожум'яка.
Грає воля конем –
І пороги Дніпрові, як знаки.
Земле рідна моя,
Перекраяна, зраджена, сива.
І в полях, і в гаях,
В неприборканих вітру поривах.
Завжди пахнеш мені,
Проростаєш у венах травою.
Жита в'ється кісник
І лягає на плечі габою.
По запасці цвітуть
Сокирки і волошки блакиттю.
Небо рушило в путь –
Хай вівчарик кує пісню світлу.

* * *

І всі відтінки гомінкі
В долоні візьмеш.
А день, як осінь, де думки
І святість крижма.
Рабатки видивом горять
І пахнуть щастям.
Кумедний усміх янголят,
Життя контрасти.
По вулиці Петлюри йду
До України.
Відвіявши гірку сльоту,
Чужі провини.